

Pasen C, 29-05-2022

Hand 7,55-60; Apoc 22,12-14.16-17.20; Joh 17,20-26

Evangelie: Joh 17,20-26

“In die tijd sloeg Jezus zijn ogen op en bad: “Heilige Vader, niet alleen voor mijn leerlingen bid Ik, maar ook voor hen die door hun woord in Mij geloven.

Ik bid opdat zij allen één mogen zijn zoals Jij, Vader in Mij en Ik in Jou.

Ik bid dat ook zij in ons mogen zijn opdat de wereld gelove dat Jij Mij gezonden hebt.

Ik heb hun de heerlijkheid gegeven die Jij Mij gegeven hebt, opdat zij zouden één zijn zoals wij één zijn.

Ik in hen en Jij in Mij, opdat zij volmaakt één zouden zijn.

En opdat de wereld zou erkennen dat Jij Mij gezonden hebt, en dat Je hen hebt liefgehad, net zoals Je Mij hebt liefgehad.

Vader, Ik wil dat zij die Jij Mij gegeven hebt met Mij mogen zijn waar Ik ben, opdat zij mijn heerlijkheid mogen aanschouwen.

Die heerlijkheid die Jij Mij gegeven hebt, daar Je Mij hebt liefgehad vóór de grondvesting van de wereld.

Rechtvaardige Vader, al heeft de wereld Je niet erkend, Ik heb Je erkend, en deze leerlingen hebben erkend dat Jij Mij gezonden hebt.

Jouw Naam heb Ik hun geopenbaard en Ik zal dit blijven doen, opdat de liefde waarmee Jij Mij hebt liefgehad in hen moge zijn en Ik in hen.”

Mijmeren tussen Hemelvaart en Pinksteren.

De voorbije weken zijn we met de leerlingen mee op stap geweest in hun groeien om het Paasgebeuren te vatten. En net als het enigszins lukt, verdwijnt de zichtbare Jezus voorgoed uit het zicht. Maar niet zonder, tot op vandaag, keer op keer zijn vrede toe te wensen en zijn Geest te zenden: de Helper die hen alles in herinnering zal brengen wat Hij hun geleerd heeft. Om getuigen te kunnen worden van zijn Blijde Boodschap.

Jezus' boodschap bevat héél zijn leven, van zijn menswording tot en met zijn verrijzenis. Goede Vrijdag inbegrepen. Dat is het getuigenis dat we krijgen van Stefanus, die omwille van zijn liefde voor Christus zal sterven buiten de poorten van Jeruzalem, net als Jezus. In diep vertrouwen bidt hij: 'Jezus ontvang mijn geest, reken hen deze zonde niet aan'. Hij weet zich één in de goddelijke liefde van Jezus en de Vader.

In het Evangelie volgens Johannes zijn we aangekomen bij het slot van Jezus' afscheidsrede. Het dierbaarste wat Jezus heeft, wil Hij met ons delen: zijn eenheid met zijn Vader. Eigenlijk is het een lied waarin Hij de liefdesband tussen Vader en Zoon bezingt. Maar het blijft daar niet bij, Hij wil ook ons invoeren in die eenheid. Een werveling van eenheid tussen Vader en Zoon; tussen Zoon en ons mensen; tussen ons mensen en de Vader. In die wervelende Geest wordt het Rijk Gods hier onder ons zichtbaar. Dat is het nieuwe Jeruzalem dat neerdaalt uit de hemel. Waar we leven in en van en door Gods liefde.

Het is veel om te bevatten. Woorden schieten tekort om de diepste betekenis van leven in die liefdeseenheid te verwoorden. Dat is eigen aan liefde, als we na het vele pogen tot verwoorden, geen woorden meer vinden en stilvallen, voorbij de woorden, in een diep weten van liefhebben.

Zo kun je Jezus' gebed als een liefdesgedicht lezen en er stil van worden. Om de dichter Leo Vroman te citeren, die na het schrijven van een gedicht, het nog eens naleest en mijmert: 'Het is een prachtig gedicht als men de woorden weglaat'.

Dat geldt eigenlijk voor heel de Bijbel. We lezen week na week de teksten en verhalen en worden uitgenodigd om te horen wat men achter die woorden gezegd probeert te krijgen. Zo worden we uitgenodigd om te begrijpen zonder te grijpen. Te bevatten zonder de diepere betekenis in de tekst op te sluiten.

Het zijn telkens vensters die open staan naar het onzegbare: die liefde die de Vader voor ons is. Die liefde waartoe Hij ons telkens weer uitnodigt. Liefde die ons doet durven open te komen uit ons beperkte ik, en doet open staan naar Hem en naar elkaar.

In die Geest willen Vader en Zoon bij ons thuishkomen, inwoning bij ons vinden. Die Geest die we met Pinksteren vieren, die ons stuwt om open te komen, welkom te heten. Die Geest die ons de kracht geeft om net zo, liefhebbend, elke medemens in het hart te sluiten.

Om af te ronden wil ik een lied voorlezen waarin die liefdesrelatie tussen Vader, Zoon en ons mensen mooi wordt verwoord.

Wil je opstaan en Mij volgen?

(Tekst: John L. Bell en Graham Maule/ Schotse volksmelodie; bewerking John L. Bell/Nederlandse tekst: Gert Lubberts)

<https://www.youtube.com/watch?v=Yyt8oV7AHIA>

Wil je opstaan en mij volgen als Ik noem je naam?
Wil je dienen in 't verborgen, zonder roem of faam?
Wil je leven op de wind, broos en kwetsbaar als een kind?
Zul je geven wat Ik vind in jou en jij in Mij?

Wil je gaan op nieuwe wegen, steil en ongewis?
Wil je zijn tot hoed' en zegen voor wie vreemd'ling is?
Val je niet een mens te hard, die in leugens is verward?
Hoor je 't kloppen van mijn hart in jou en jij in Mij?

Wil je gids zijn voor de blinde die je smeekt: 'Help mij!'
Wil je vechten voor een kind, gevangen en onvrij?
Zie je in ontferming aan, ieder die alleen moet gaan,
opdat groeie mijn bestaan in jou en jij in Mij?

Wil je zien dat wat Ik zie: jouw gaven velerlei!
Wil je luist'ren als Ik zeg: 'Een koningskind ben jij! ,
Wil je geven wat je hebt, dat de wereld zich herschept
en mijn leven wordt gewekt in jou en jij in Mij?

Heer van liefde en van licht, vervul mij met uw Geest.
Laat mij zijn op U gericht, en maak mij onbevreesd.
Dat ik in uw voetspoor ga, uw ontferming achterna,
en met lijf en ziel besta in U en Gij in mij.

Arnold Traen